

Communerne omkring i Landet blive behandlede efter samme Regler, og at i alle Communerne Indtægten bliver fremdragen. Jeg paaviste dengang for ærede Medlemmer, hvad jeg ikke behøver videre at omtale, at denne Lov vil blive overordentlig dyr, at en meget betydelig Deel af, hvad der skal ind igjennem Loven, gaar med i Opkrævningsomkostninger. Disse ere nu vel idag blevne nedsatte noget, med Tjerdedelen, men ikke mere, mine Herrer, end at, naar vi antage, at der opkræves 1 Procent efter Loven, saa vil Opkrævningen, efter hvad der paavistes ved 2den Behandling, blive ligesaa dyr som Opkrævningen af Soldatgiffterne, hvis forholdsmæssige Dyrbød saa ofte fremhæves som en Hovedmangel ved denne Skatteform. Endelig er det tydeligt og klart, at Loven i en anden Henseende lægger en ganske overordentlig Byrde paa Befolkningen. Det er i det Hele et særdeles besværligt Maskineri, som efter denne Lov sættes i Bevægelse til Skattens Paaligning. Man lægger en meget trykkende Byrde paa Communalbestyrelserne, som intetsomhelst Vederlag faae til Gjengjæld, jeg mener ikke Vederlag i Penge, men Vederlag paa den Maade, at de have en Sikkerhed for, at de, idet de udøve deres Pligt med Hensyn til Skattens Paaligning, tillige sørge for deres Interesse, som de ere valgte til at varetage. I denne Retning giver Loven Intet; tværtimod vil det snarere stille sig saaledes, at jo strengere Communalbestyrelserne ere til at varetage deres Pligt efter denne Lov, desto mere udsætte de sig for, at den Commune i Landet, som de repræsenterer, kommer til at spare forholdsviis Mere end de andre, og i hvert Tilfælde Mere end saadanne Communer i Landet, hvor Communalbestyrelserne indenfor rimelige Grændser søge at hjælpe dem, der have givet dem deres Mandat, til at slippe saa billigt som muligt. Jeg paaviste ogsaa, at Loven paalægger en overordentlig besværlig Byrde for dem, der skulle være Skattecommisfærer, og at det Arbejde, de faae, maa blive saameget haardere, som de ofte ville

faae Leilighed til at føle, at de ikke kunne udføre det tilfredsstillende. Jeg paaviste endelig, at selv om vi gaar til Skatteyderne, maae ikke saa ganske Saa af dem flere Gange sætte sig i Bevægelse, naar de ville sikke sig, at de kun komme til at svare, hvad de skulle, idet Forandringer i deres Staaansættelse flere Gange kan finde Sted, uden at de selv have gjort nogensomhelst Indsigelse imod den oprindelige Skatteansættelse eller have modtaget særlig Meddelselse om, at der er skeet Forandring i den, og ogsaa dette, troer jeg, maa være en Grund til, at vi ikke bør siges Saa til denne Lov.

Jeg skal tillade mig at fremdrage endnu eet Punkt. Er det ikke overordentlig ubesigtigt at paalægge Communalbestyrelserne, som sandelig i de sidste Aaringer have faaet Arbejde nok, et saa vidtløftigt og utafnemmeligt Arbejde som dette, uden at deres Interesse som Communalbestyrelse er knyttet dertil? Kan det ikke lede til, at vi ikke alene faae en slet Lov, men daarlige Communalbestyrelser, fordi alle de, som man maatte ønske ind i Communalbestyrelserne, gjøre, hvad de formaae, for at komme bort deraf, for at blive frie for et Hver, som de dog ikke have Andet end Utal for, og som de ikke kunne udføre tilfredsstillende uden at komme i Modstrid med det, der maa være Interessesen for Communes Beboere som saadanne? I Modsetning hertil paaviste jeg, at naar man vilde gaar den Vej, Mindretallet havde foreslaaet, saa kunde man faae Midler i Hænde til at undgaae alle disse Vemper, man kunde give Staten saa god Sikkerhed, som overhovedet kan have i disse Forhold, man kunde fremstaafe lignende Sikkerhed for, at Communalbestyrelserne og Andre, som ere istand til at dømme om de enkelte Skatteyderes oeconomicke Forhold, ogsaa ville bestræbe sig for at finde de rette Indtægter, hvoraf Følgen atter maatte blive, at Alle bestattes ligeligt. Jeg paaviste, at man da kunde slippe ganske anderledes billigt, hvad Paaligningsomkostningerne angaar, og dette ligger desuden aabent